

HONZA
SLIVKA

ZOMBIE
KARNACE

ZOMBIE VARNICE

HONZA
SLIVKA

ZOMBIE VARNACE

© Honza Slívka, 2026

Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2026

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0276-0 (print)

ISBN 978-80-278-1652-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1653-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1654-5 (pdf)

Věnování

*Všem, kteří se nikdy nevzdávají bez boje.
Těm, kteří projeví snahu navzdory
nulové šanci zvítězit.
To vy táhnete tento svět kupředu.*

Nebezpečný svět

Překonal jsem sprintem posledních dvacet metrů, dělících mě od hřbitovní zdi. Můj spolubojovník, přezdívaný Bagr, tam již čekal s rukama spojenýma před sebou. U jeho levého boku klečel Tomáš s namířenou puškou, připravený krýt naši postupující jednotku. Po Bagrově pravici se zase v podřepu krčila Dominika tisknoucí své během vyčerpané tělo k chladným betonovým tvárniciím.

Při posledním kroku jsem se odrazil pravou nohou, má levačka přesně sedla do Bagrových připravených dlaní, a sotva jsem ji stihl zpevnit, už můj obrovský kamarád trhl směrem vzhůru. Bylo to jako stoupnout si na právě odpalující katapult. V tu ránu jsem jako vymrštěný balvan přeletěl třímetrovou zeď. Původně jsem se plánoval překulit přes vršek pokrytý mokrým mechem, avšak ten přerostlý troglodyt dole opět použil víc síly, než měl. Natáhl jsem tedy aspoň paži, abych mírným odrazem od betonové stříšky nahoře usměrnil svůj let. Díky tomu jsem sice přistál na nohách,

avšak dopad z takové výšky si již žádal nějakou kompenzaci vzniklého nárazu. Tudiž mě jeden parakotoul ve vysoké mokré trávě neminul. Zarytě jsem ignoroval všechno svinstvo lepící se na mou tvář i bundu. Puška zůstávala upevněná na zádech a já tasil pistoli.

Naštěstí nikde nebyla ani noha.

Mé tiché hvízdnutí směrem k nebi bylo signálem pro ostatní, stejně jako malým testem našeho okolí. Kdyby se za nějakým křovím nebo vystouplou hrobkou nacházeli nemrtví, tohle by je zaručeně vzburcovalo. Vzhledem k tomu, že jediný, kdo se objevil, byla Denisa zakončující svůj bezmotorový let ladným přistáním do podřepu, nám na hřbitově žádné nebezpečí snad nehrozilo.

Několika posunky jsem své stejně vysoké kolegyni naznačil, ať hlídá, zatímco budu ostatním pomáhat s dopadem. Neměl jsem sebelepší problém svěřit jí svůj život. Za poslední dva roky naší izolace jsem tuhle amazonku poznal vážně dobře, byť bohužel ne tak důvěrně, jak bych si přál. Něco na ni zkoušet by totiž bylo jako žonglovat s odjištěným granátem. Jednou, při cvičném souboji, dokonce srazila pěstí i Bagra, což jsem do té doby považoval za nemožné. Vždyť to naše monstrum jednou ustálo i nechtěný zásah průzkumným dronem.

Možná ho ale tehdy s Denisou pouze rozhodil její cvičební úbor. Ta potvora dobře věděla, nakolik nás její dlouhé vypracované nohy, ploché břicho a především skvěle tvarovaná ňadra lákají. Tudíž si při tréninku oblékala výhradně těsné elastáky spolu s topem, jenž množstvím použité látky neměl daleko k podprsence.

I teď jsem se ještě naposledy ohlédl, abych mrkl na ten její výstavní zadeček, zpevněný ve střeleckém postoji. Sakra, jak jsem to mohl ty dva roky v krytu vůbec vydržet?

Jako další přeletěl hřbitovní zeď Dorian. Tenhle dvaadvacetiletý kluk byl v naší jednotce úplně nový, když před lety nemrtví povstali. Měl vlastně kliku. Kdyby totiž celý svět nešel ke všem čertům, do čtrnácti dnů bychom ho vyštíпали. Nebo možná rovnou zabili. Nikdo z nás neměl náladu babrat se s nafoukaným, nevytváleným spratkem, který si neustále potřeboval dokazovat, že je lepší než ostatní. Jestli mě v krytu stálo velké úsilí, abych nevyjel po Denise, pak neprostřelení Dorianovy hlavy považuji za heroický výkon. Kdykoliv předtím bych zvažoval naschvál uhnout a nechat ho, ať si při dopadu rozbije hubu. Jenže tady venku jsme

museli držet spolu. Ať se nám to líbilo, či ne, závisely na tom naše životy. Navíc ve světě nemrtvých by pro toho spratka byl i podvrtnutý kotník definitivním rozsudkem smrti. Takže jsem mu úslužně nastavil napnutou ruku, on ji zachytil a zbrzdil svůj pád natolik, aby mu při přistání stačilo akorát lehce pokrčít kolena. Jakmile mě pustil, bolestně jsem si promnul přetížené rameno. Taky si ten blbec mohl trochu toho pohodlí odpustit. Ještě aby mě zmrzačil.

Dominiku mi Bagr hodil mnohem přesněji a opatrněji než ostatní. Jejích padesát kilo pro něj bylo jako nic. V podstatě ji akorát přehoupal tak, aby skončila v sedě na vršku zdi. Z mého úhlu pohledu to byla chyba. Měsíc ozařoval louku i většinu hřbitova zvenčí, ale my na druhé straně tvárnice stěny jsme tonuli v temnotě. Jelikož nás tedy Dominika neviděla, netroufla si ani seskočit. Drsně jsem ji proto stáhl za nohy visící dolů. Tlumeně vykvikla, ale poslušně nadzvedla ruce, abych ji mohl chytit v podpaží. Na zem jsem ji posléze postavil zcela hladce. „O tom tvém křiku už byla řeč. Nebo snad ne?“ zašeptal jsem výhružně a ona se bleskově klidila z mého dosahu.

Dominika byla celkem ucházející kus mladého masa. Kdyby pro nás všechny nepředsta-

vovala tabu, ohnul bych ji v krytu nejspíš už během prvních čtrnácti dní. Možná měla trochu tuctový obličej, zbytečně ostrý nos a větší čelo, ale pořád během posledních dvou let symbolizovala jediný civilní sexuální objekt v dohledu. Obzvláště ty hebké kaštanové vlasy dokázaly být inspirativní. Věřím, že za dlouhých nocí na ni mysleli všichni.

Já v představách dával přednost raději Denise. Samozřejmě přitom bylo třeba dbát jisté opatrnosti. Nic z toho se mi přes den nesmělo odrazit ve tváři. U téhle vražedné blondýnky mohly můj život ohrozit i obyčejné provinilé pohledy. Pořád ovšem lepší než Dominika, jež zůstávala pro všechny naprosto nedostupná, i kdyby snad sama měla zájem. Představovala totiž jedinou naději na naše přežití a zároveň byla také jakýmsi živoucím prokletím. Nafrněná, rozmazlená holka, vědomá si vlastní důležitosti. Co může být horšího? Být po dva roky zavřený v izolaci s někým takovým, to může být hotové peklo.

Nemohl jsem uvěřit vlastním očím, když jí náš desátník dal při odchodu z krytu pistoli. Na mé protesty přitom nebral zřetel. O to větší zadostiučinění jsem cítil, když jí hned následující den, v zájmu bezpečnosti nás všech, musel zbraň zase odebrat. Motivoval ho incident, kdy

ta blbka v jedné vypjaté chvíli střílela na špatnou stranu, a místo aby nám kryla záda, zabránila celé jednotce v ústupu.

Desátník Luděk při přeskakování zdi včas zachytil její vršek. Na druhou stranu posléze sklouzl docela hladce a mé podepření v bocích ani nepotřeboval. Náš velitel měl něco přes čtyřicet, ale svou kondicí strčil hravě do kapsy i mnohem mladší chlapy. Rozhodně však ne Daniela, jemuž kvapem táhlo na pátý křížek života. Před apokalypsou se pomalu chystal na odchod z armády. Dokonce měl i dohodnuté místo u nějaké prestižní agentury provozující ochranu celebrit. Nikdo z nás to nechápal. Ten chlap byl jako ocelová struna. Rychlý, silný, chytrý a pohotový. V bunkru mi jednou důvěrně svěřil, že chtěl odejít právě kvůli našemu bezpečí. Prý už nebyl tak dobrý jako dřív. Důrazně jsem mu tehdy vysvětlil, jak idiotský tenhle názor podle mě je. Pořád byl ještě lepší než většina z nás. Já s ním například nemohl ve svých pětatřiceti soupeřit v ničem kromě střelby.

Tomáš s Václavem byli téměř jako bratři. Oba pětadvacetiletí muži disponovali podobnou výškou, váhou i postavou. Tihle šprýmaři chránili

v krytu naše duševní zdraví po velmi dlouhou dobu. I v těch nejtěžších chvílích přišli pokaždé s nějakým odlehčením.

Těsně po nich přeskočil zeď Ota. Nevýrazný třicetiletý samotář, který se cítil nejlépe trochu stranou od kolektivu.

Zdeněk s Karlem, vojáci přibližně mého věku, znali jeden druhého od dětství. Po celou dobu v armádě nepřestávali snít o založení vlastní firmy. Akorát si za ty dlouhé roky stále nedokázali vybrat, jakým směrem by měla být zaměřená. Obor jejich podnikání byl každý týden jiný. Vždy mě tím dokázali spolehlivě pobavit.

Bagr ničí pomoc s přeledením zdi nepotřeboval. Měl víc síly v jednom prstu než já v celé ruce. Nemluvě o tom, že těch jeho sto třicet kilo svalů by nahoru nikdo nevytáhl a při dopadu nám s největší pravděpodobností hrozilo rozdrčení. Naštěstí byl při své hřmotné postavě i nečekaně pružný. Jeho sesmeknutí po betonové zdi bylo dokonce plynulejší než to desátníkově.

Konečně jsme mohli vyrazit dál. Celé zdolávání zdi nám zabralo sotva minutu a nezpůsobili jsme při něm žádný hlasitější hluk. I tak mohlo občasné zafunění nebo zadunění přistávajících bot přilákat nechtěný zájem. O to větší pozor jsme tedy dávali. Šel jsem ze zvyku v čele, doprovázen Denisou, držící se o dva

kroky nazpět. Díky jejímu krytí jsem si mohl dovolit občas bezstarostně otočit hlavu a zkontrolovat také vzrostlé keře či malé hrobky, jež jsme zrovna míjeli. Bylo to téměř zbytečné. Zombie se nikdy neskrývají a ani na svou kořist neumějí číhat. Jenže člověk nikdy neví. Byli jsme venku teprve tři dny a nikdo z nás o nich ani zdaleka nevěděl všechno.

Dával jsem dobrý pozor, abych náhodou nestoupl na žádný hrob. Stále mě v hlavě strašily záběry novinářských kamer z doby, kdy ještě fungovala televize.

Tenkrát na začátku, první dva dny v krytu, jsme se od ní nedokázali vůbec odlepit. Vidět jiné jednotky bojovat v ulicích měst a na vesnicích pro nás bylo příšerně demoralizující. Toužili jsme vyjít ven a podpořit je. Avšak Praha v té době již padla, a navíc jsme nezaznamenali snad jediné místo, na kterém by vojáci dlouhodobě vítězili. Dokonce i čerstvě zřízené obranné postavení u Plzně nám kamery ukázaly až ve chvíli, kdy došlo k průlomům nepřátel a nemrtví se valili ulicemi.

Hned v následující reportáži pak jeden odvážný kameraman vzal televizní diváky na

velký hřbitov, kde osamocená jednotka vojáků likvidovala čerstvě oživé mrtvoly. Ty obludy ve svých potrhaných hadrech lezly z hrobů jako nějací přerostlí červi a nikdo nevěděl, kde se vynoří další. Vojáci čelící jejich náporu byli dobře sešraní. Stříleli zombie do hlav a tahali je na velkou vatru, kde okamžitě docházelo k jejich trvalé kremaci.

Všechno celkem klapalo, dokud jednoho z nich nezachytila ruka trčící z hlíny. Než se z jejího sevření vyprostil, byla nahoře už i ohnilá hlava, kterážto bez váhání prokousla dotyčnému chudákovi nohavici v oblasti lýtka. Pořád mám před očima ten pohled, jak vojákův velitel zvedá pušku a střílí raněného mezi oči. V té době už platily ohledně šíření viru jasné rozkazy. Těsně poté zasáhl důstojník i hlavu nemrtvého, avšak současně přestal hlídat bránu za svými zády.

Na hřbitov vtrhla tlupa nedávno proměněných lidí a vojáky smetla jako přílivová vlna. Kamera přítomného novináře se posléze překloupila na bok, kde celkem zdařile zachytila i konec svého majitele. To, jak po prokousnutí hrdla vychrlil z úst záplavu krve přímo do objektivu, také nikdy nezapomenu.

Proto byl vstup na hroby pro všechny nepřijatelný. Přestože po dvou letech od vypuknutí

zombie-apokalypsy by se v nich už žádné funkční mrtvoly, doufejme, skrývat neměly.

Kličkovali jsme mezi pomníky a dávali pozor na šterkem vysypané uličky. Kamínky byly na většině míst prorostlé hustým plevelem, ale i tak mohly způsobit nechtěný hluk. O střepích, popadaných lucernách či silnostěnných vázách ani nemluvě. Většina hrobů vypadala netknutě a ty, jejichž majitelé se kdysi vyhrabali na povrch, byly už dávno zarostlé trávou.

Bránu ze hřbitova jsem objevil poměrně rychle. Přesně podle očekávání vedla směrem do vesnice a jedno její křídlo bylo napůl vyvrácené. Prolézt skrz, tak abychom tím rezavým, jistě i pěkně skřípajícím železem moc neviklali, vypadalo na pěkný záhul. Naštěstí, nebo spíš bohužel, nás tento úkol již nadále trápit nemusel.

Do druhého křídla vrat se totiž právě zapřela nahá, odhadem tak dvacetiletá dívka, obdařená vyvinutým hrudníkem a bělostnými zuby, vyceněnými v hladovém výrazu. Uviděla mě ve stejnou chvíli jako já ji, přičemž to jediné mrknutí zombici bohatě stačilo, aby okamžitě zešílela hlady. Brána se s příšerně hlasitým skřípěním otevřela, zacinkala o druhé křídlo,

visící zešikma, a ještě udeřila o kámen, sloužící dříve jako jakýsi doraz. To už ale nahá dívka sprintovala přímo proti mně, ignorujíc přitom všechno ostatní.

Tasil jsem pistoli, zkontroloval, jestli je zapnutý elektronický tlumič, ale spoušť jsem stiskl, až když byla nemrtvá necelých pět metrů daleko. Ono trefit střed hlavy běžícího člověka není tak jednoduché jako poslat mu jednu do trupu. Nicméně u nemrtvých nemá cenu střílet kamkoliv jinam. Nezastaví je ani srdce rozervané přesným zásahem. Navíc by rozstřílená hrud' u takové kočky byla docela na škodu. *Ta prsa měla vážně výstavní*, přiznal jsem sám sobě při pohledu více zblízka. Navzdory bujněmu ochlupení a vrstvě zaschlé špíny jsem takovou krasavici už vážně dlouho neviděl.

„Copak, Jirko? Máme tě s ní nechat chvílku o samotě?“ rýpla si do mě Denisa, přistupující právě k mrtvole z druhé strany.

Sakra, asi jsem jí na ty kozy čuměl moc dlouho! Pro jistotu jsem prudce otočil hlavu k blízké bráně, aby kamarádka při odpovědi nepostřehla lež v mých očích. „Jenom kontroluju, jestli jí jedna díra v hlavě bude stačit. Nerad bych pak měl tu mrchu v zádech jako toho tvýho zmetka ze včerejška. Kdybys potřebovala nějaký lekce ve střelbě, klidně si řekni.“

Štíhlá žena sebevědomě pohodila blond vlasy, okudlanými na mikádo, načež mě obdařila širokým vědoucím úsměvem. Má klička nezabrala.

„Jenom se nedělej, ty zvrhlíku. Mně to můžeš přiznat. Chtěl by sis na ty její dudy šáhnout? No tak směle do toho. Ostatní určitě počkaj, než si ho vyhoníš,“ šeptala na můj vkus až moc hlasitě a ostatní už byli poměrně blízko. Naštěstí mě před blondýnčinými dalšími poznámkami zachránil Luděk.

„Kurva, co se tu vykecáváte?! Ted' už sem tutově mířej všichni zombíci z okolí! Koukejte mazat!“

Zvláštní, jak ten chlap dokáže něco křičet i šeptem, zauvažoval jsem a bleskově nadřízeného poslechl. Netečně jsem přehlížel Denisy posměšné úšklebky.

„A šetřete, kurva, municí!“ Dostihlo mě ještě další agresivní zašeptání. Luděk myslel vždycky na všechno. Nejvíc mě ale štvalo, když měl pravdu. Naše zásoby střeliva se za poslední tři dny kvapem ztenčily. Tu prcinu na hřbitově jsem mohl vyřídít i jinak.

Cesta do vesnice vedla mírně z kopce a další nemrtvý se nám po ní už řítíl vstříc.

„Já srážím, ty bodáš,“ kývl jsem své, již opět smrtelně vážné, spolubojovníci a uklidil pistoli do pouzdra. Byli jsme dobře sehraní. Vysoký černochoch, navlečený v cárech plátěných kalhot, držících na svém místě jen díky kvalitnímu pásku, se dostal na nějaké tři kroky od nás, když jsem ho zastavil přesným skokem po jeho nohách. Takhle směrem z kopce to šlo téměř samo.

Přistál jsem na boku, zachytil obě končetiny náraz, navalil se ramenem proti jeho kolennům a zapáčil. Normální člověk by při takové náhlé ztrátě rovnováhy aspoň zmateně zamával rukama ve vzduchu nebo by je dal pod sebe ve snaze zmírnit pád. Jenže nemrtví nemají pud sebezáchovy, a než zareagují na zmatečnou situaci, trvá jim to. Prostě jdou po kořisti, nehledě na to, co se děje s nimi či kolem nich.

Černochoch sebou praštil o asfalt jako špatně opřené prkno. Okamžik nato už si ovšem rychle sedal, aby po mně mohl natáhnout ruce. K jeho smůle už vedle něj stála v tu chvíli Denisa a zarážila mu svůj kvalitní vojenský nůž do temene. Musela pořádně zabrat, aby široká čepel prorazila kost, ale to jí nedělalo problém. Průnik chladné zbraně mozkem zastavila až samotná rukojeť. Blondýnka ještě pro jistotu zakroutila ostrím co nejvíc do stran, než ho trhnu-

tím vyškubla ven. Tenhle zombík už určitě nedokáže znovu povstat.

Než Denisa stihla všechno svinstvo z nože otřít o kalhoty nemrtvého a já vstát ze země, prohnal se kolem nás Bagr s Václavem i jeho věrným stínem Tomášem v těsném závěsu. Trojice spěchala vyřídit další dva zombie, které jsem předtím nějak nezaregistroval. Ten bližší byl pouhých pět metrů daleko. Vzadu za námi dvakrát sykl tlumič a nahá Asiatka, sprintující podél hřbitovní zdi, se rozplácla o zem. Desátník vrhl káravý pohled na Karla se Zdeňkem, hlídajícím naše záda. Jeho výraz jasně říkal, že tu malou holku mohli stejně snadno vyřídit i bez střelby.

Raději jsem opět upřel pozornost dopředu, připravený znovu tasenou pistolí podpořit bojující trojici, nebude-li zbytlí. Naštěstí mou pomoc vůbec nepotřebovali. Bagr včera cestou sebral v jednom domě kladivo na delší násadě, jež v jeho silných pažích představovalo dokonalý vytloukač mozků. Prvnímu nemrtvému ho ještě v běhu zasekl zobanem shora do lebky, zatáhl k sobě a strhl tak vysokého chlapíka pod vlastní nohy. Kdyby ta rána zombíka přece jen nevyřídila, pak jeho následné dupnutí už určitě ano. Jasně jsem slyšel křupající lebku.

Tomáš s Václavem mezitím jednali jako skvěle sehraný tým, jenže malý šlachovitý Ind, jemuž měli čelit, byl až nečekaně rychlý. Když přímo před ním vojáci překřížili cestu jeden druhému, zombíka to sice rozhodilo, avšak ne natolik, aby aspoň nehrábl po bližším Tomášovi. S úspěchem zachytil jeho rukáv, strhl mladíka k zemi a sám skočil za ním. Uprostřed letu ho však přímo do obličeje zasáhla špička Václavovy těžké boty, což nemrtvého odpálilo zase vzad. Prvotním neúspěchem rozčílený Tomáš byl rázem zpátky na nohách. Sotva stihl jeho přítel dosednout na hrudník sraženého soupeře, už Indovi vrážel do oka svůj vlastní nůž. Úspěšná dvojice zvedla tváře ke zbytku stojící skupiny, ale za svou akci se vytoužené pochvaly nedočkala ani omylem.

„Přestaňte, kurva, zdržovat. Musíme odsad' vypadnout,“ zavrčel Luděk, svírající levačkou Dominičinu paži, aby ji měl stále pod dohledem. Rukou s pistolí mě poté popostrčil vpřed.

Pleskání bosých nohou nemrtvých na asfaltu či mokrém listí nás na jejich příchod včas upozornilo hned dvakrát, a tak jsme stihli zapadnout mezi opuštěné budovy. Pokaždé pak v těch

temných koutech svůj cíl přehlédli, díky čemuž jsme po chvíli mohli nerušeně pokračovat dál. Netrvalo však dlouho, než jsme na jedné otevřené křižovatce narazili na skupinku hned pěti zombíků. Nebylo kam se skrýt, nemohli jsme utéct a bojem bez střelných zbraní bychom proti tolika soupeřům zbytečně riskovali pokousání.

Namířil jsem pistoli ve stejnou chvíli jako Denisa. Přestože zombie krom slabého vrčení či bojovného syčení běžně nevydávají z hrdla žádné hlasitější zvuky, naše souboje s nimi se za úplně tiché označit nedaly. Rovněž tak nešlo nazvat jejich pohyb, při kterém nebrali na nic ohled. Když nejrychlejší z těch zmetků nakopl povalující se zavařovačku u krajnice, ani si toho nevšiml. Zato nám její cinkání po asfaltu a následný třískot rozbíjeného skla o schod vedlejší budovy připadaly jako spuštěný alarm.

Zasáhl jsem dotyčného nad kořen nosu a vyrazil skupince vstříc, aby její likvidace proběhla co nejrychleji. Denisa mě následovala, poté co sama dostala druhého zombíka v pořadí. Bohužel se její střela sesmekla dotyčnému podél spánku a on i po sražení k zemi opět pokračoval vpřed. Než vojanda svou chybu napravila, provětral jsem hlavu ženy, která sprintovala jako třetí, a ona při svém pádu

podrazila nohy zbývajícím dvěma protivníkům. Jak se poté převalovali po zemi, nemohli jsme ani na jednoho přesně zamířit.

Ušel jsem pár kroků vpřed a vůbec mi přitom nedošlo, že se tak zároveň dostávám na úroveň nenápadného bočního průchodu mezi živými ploty dvou rodinných domů po své levé straně. Ta zatracená ulička byla dočista temná a nemrtvou, jež na mě vzápětí zaútočila, jsem do poslední chvíle neviděl. Přesně ve chvíli, kdy má zbraň znovu sykla, aby ukončila existenci předposledního zombíka vpředu, vyletěla podsaditá černoška z temnoty jako raketa. Měla to ke mně pěkně z kopce, tudíž stihla nabrat i slušnou rychlost a její dlouhý skok s nataženými rukama mi nedával šanci k úniku. Stihl jsem tak akorát otočit hlavu a vytřeštit oči na rozevřené čelisti té stvůry. To bylo všechno. Pak zčistajasna zmizela.

Jakmile mi ženiny přerostlé polámané nehty zavadily o tvář, Bagr zombici nabral z boku ramenem. Ona sama ho předtím vůbec nepostřehla, stejně jako já. Proto po něm ani nehmátla. V další sekundě se už rozmázla o silnici dobré dva kroky daleko a válela sudy ještě dalších pár metrů. S neskutečnou úlevou jsem svému obrovskému příteli děkovně kývl a pak vypálil přesnou střelu do spánku vstávající ženy.

Bagr musel s předstihem nějak vycítit nebezpečí a přispěchal mi na pomoc právě včas. Byl jsem jeho dlužníkem. Posledního nemrtvého z původní pětky vyřídila Denisa. Potřebovala k tomu dva výstřely.

„Všichni sem!“ sykl na nás vzápětí rozzuřený Luděk, prolézající spolu s Dominikou skrz díru v plotě po pravé straně. Naše plýtvání municí ho sice žralo, jenže teď musel přednostně zajistit bezpečí pro všechny. Proto také mířil ke staré stodole, zabírající podstatnou část vedlejší zahrady. Byl nejvyšší čas zalézt, než se situace uklidní.

„Lidi, tohle bylo na hovno,“ spustil desátník, jakmile jsme za sebou nahoru na seník vytáhli žebřík a zavřeli poklop. I kdyby nás nějaká oživlá mrtvola viděla prchat do stodoly, tady nahore by určitě nikoho nehledala. Nemluvě o tom, že by se sem ani nedostala. „S takovou k Baltu před začátkem zimy nikdy nedojdeme. Ne, když budete pořád střílet jako zběsilí a každých pár kiláků někam zalezeme.“

Dopálená Denisa si vyzývavě založila ruce na hrudi. „Víš co, šéfe? Ty už s tou svojí věčnou kritikou jdi taky do prdele. Víš sám moc dobře,

že jsme udělali všechno správně. Co po nás teda chceš?“ Luděk nakročil směrem ke vzpurné vojandě. Česká armáda už sice neexistovala, ale pořád byl velitelem téhle jednotky a zasloužil si aspoň nějaký respekt. Na druhou stranu se náš vzájemný vztah za poslední dva roky vyvinul z vojenské roviny spíše do té přátelské a všichni jsme mohli svobodně vyjádřit svůj názor.

„Má pravdu, Ludku,“ podpořil jsem Denisu bez přemýšlení. „Stejně jako ty. Možná to je na hovno, ale nic lepšího se dělat nedá. Těch pět hajzlů mohlo pokousat kohokoliv z nás, a kdyby mi Bagr nekryl záda, bylo vás teď zase o jednoho míň.“ Znovu jsem obrovi děkovně kývl. Denisa se trochu uklidnila, avšak na Ludka má smířlivost dvakrát nezapůsobila. Aspoň svůj hněv ale přesměroval z přátel na celé širé okolí.

„To já přece vím,“ rozhodil odevzdaně rukama, než se otočil k velkému oknu ve štítu budovy. Dřevěná deska zastupující okenici byla pootevřená a klečící Karel u ní hlídal, jestli se k budově náhodou nestahují nemrtví. „Jenže takhle vážně nemůžeme pokračovat. K moři by nám to zabralo čtvrt roku a munice máme sotva na tři dny. Když teda bude klid.“

Poslední větu dodal dost nepřesvědčeně. Stejně tak ani nikdo z nás nevěřil, že bychom

na cestě mohli zažít nějaký pohodový den. To ve světě ožvlých mrtvol možné nebylo.

„Musíme vybrakovat nějaký obchod se zbraňema nebo policejní stanici,“ navrhl Václav, jako kdyby o nic nešlo. Luděk po jeho slovech ani neotočil hlavu od okna.

Zato Tomáš svého přítele okamžitě zpražil. „Chceš dobrovolně vlízt do města? Tak to hodně štěstí, kámo.“ Ironie z těch slov přímo odkapávala. Všichni jsme věděli, jak by něco takového dopadlo. Úprk Prahou nás poučil. Ve městě se zvuky nesly do dálky a člověk tam byl pokaždé hned na ráně. Během chvíle ho mohli nemrtví zahrnat do nějaké budovy, což většinou znamenalo definitivní konec.

„Co znova zkusit auta?“

Sotva to Dorian dořekl, schytl od Bagra rázný pohlavek. Já se nepatrně otrásl při vzpomínce na nemrtvý dav, jenž nás krátce po nastartování začal pronásledovat. Zombíků pořád přibývalo. Dokud jsme měli volnou cestu, ani to tolik nevadilo. Pak ovšem vozy zastavila první překážka a my vyvázli jen díky pohádkovému štěstí v podobě dostatečně širokého kanálu. To klaustrofobické plazení mezi potkany bych si rozhodně nechtěl zopakovat.

„Já pořád trvám na tom, že nejlepší by bylo plout po řece,“ hájil své staré stanovisko

Zdeněk, přestože všechny argumenty proti už od nás vyslechl uvnitř krytu v několika různých podáních. Na lodi bychom byli až příliš viditelní.

Zombíci možná plavat neuměli, ale ani se nemohli utopit a české řeky nepatřily zrovna k nejhlubším. Na mnoha místech by k nám snadno pronikli i bez namočení hlavy. Nemluvě o všech těch zavřených jezích, odpálených mostech a tak dále.

„Seš marnej,“ prohlásil jsem otráveně na adresu Zdeňka.

Voják vyzývavě založil ruce v bok. „Tak co navrhu...“

„Držte huby!“ přerušil Luděk rázně kolegovu dopálenou odpověď. „Podívejte se.“

Stále zíral ven z okna a já vzápětí pochopil, proč je najednou tak nervózní.

Bylo tam světlo.

Naše tichá hádka vzala za své stejně rychle, jako začala. V dálce na obloze blikalo několik jasných světél, stále na stejném místě. Teprve po delším pozorování jsme zaregistrovali, že pozvolna klesají až k horizontu, jen aby pak pokračující znovu vystoupaly až do oblak.

„To bude nějak starej větrník,“ prohlásila Denisa nepřesvědčivě.

„Ne, je to balón. Můžeš si všimnout obrysů, když vítr občas otočí ty světla na druhou stranu,“ opravil ji Daniel, klečící nyní těsně před oknem.

„Takže nejsme sami.“ Až mě ta neskonalá úleva ve vlastním hlase překvapila.

„Nemusí to nutně znamenat přítomnost lidí. Kdo ví, jak dlouho tahle blbost už funguje. Nejspíš to vážně bude přidělaný na nějakým větrníku, kterej tomu zároveň dodává šťávu,“ zkazil mi radost Dorian. Odměnil jsem ho nepřátelským zaškareděním.

„Pochybuju, že by něco takovýho vydrželo samo od sebe fungovat po celý dva roky,“ odbyla mladíka Denisa.

„Každopádně to musíme prozkoumat.“ To máš by nejraději vyrazil rovnou, jakmile větu dořekl.

„Těžko,“ prohlásil zachmuřený Luděk, než se unaveně svezl vedle okna do sedu. „Tohle zaručeně viděj všichni zombíci ze široka daleka. Bude jich tam jako namrdáno.“

Dominika na velitele upřela své velké dívčí oči. „Ale jestli tam jsou lidi...“ Větu nedokončila.

Desátník otráveně pokrčil rameny. „Pokud jo, jsou to sebevrazi.“ Vzápětí našťvaně sevřel

vlastní hlavu do dlaní. „Bohužel, nic jinýho mě nenapadá. Dva roky jsme marně čekali, až nemrtví sami pochcípaj nebo shnijou, a nic. Odhlasovali jste, že další zimu už čekat nechcete, ale možná to byla chyba. Padáme do sraček, a jestli jsou vepředu nějaký přeživší, můžou bejt taky naše jediná naděje. Dneska se dobře vyspěte a najezte. Zejtra zkusíme jít blíž. Když to ale bude moc o kejhák, zdechneme se.“

Při poslední větě důrazně upřel oči na Dominiku, jež nepatrně přikývla. Já sám jsem vůbec netušil, jestli je to dobrý nápad, ale napadat Ludkovu autoritu dvakrát za večer se mi nechtělo. Raději jsem usedl do starého sena zapáchajícího myšinou a vylovil část zásob z batohu. Nabrali jsme je po cestě uvnitř malého obchodu v nedaleké vesnici a jednalo se výhradně o samé trvanlivé věci. Pár balení čínských nudlí, nějaké dětské suchary ve vzduchotěsném sáčku a především všelijaké konzervy. Oproti dvouletému přežívání na nouzových, vždy stejně chutnajících dávkách v bunkru zkrátka ráj každého gurmána.

Denisa s Dominikou ke mně automaticky usedly každá z jedné strany, jak mívaly ve zvyku,

a daly do placu pár dalších dobrot, včetně jednoho kompotu. *Jupí!* Společná hostina mohla začít. Co já se za poslední roky kvůli tomuto našemu malému rituálu natrápil, to snad ani nedokážu popsat. Ostatní chlapi mi záviděli, protože si samozřejmě mysleli to nejhorší, a poslouchat donekonečna jejich vlezlé poznámky by lezlo krkem i svatému. Stejně tak mi nevěřil ani Luděk, který si mě kvůli tomu dokonce vzal několikrát stranou, aby mi opakovaně zdůraznil, že Dominika je nedotknutelná.

Nejhorší mučení měl však na svědomí ten můj pošahaný chlapský mozek, trýznící sám sebe absurdními představami. Například vždycky, když si ty dvě sedly vedle mě k jídlu a já sledoval jejich ústa při práci, představoval jsem si, co všechno by s nimi asi tak mohly ještě dělat. V tom se nárazky mých kolegů nijak nemýlily. Jenže stejně tak dobře jsem věděl, nakolik je Dominika mimo mou ligu a jak snadno by Denisa dokázala dospělému chlapovi zlámat pár kostí. Takže jsem už celou věčnost hezky každý den trpěl, místo abych poklidně slintal zpovzdálí po vzoru ostatních. Asi nemusím zdůrazňovat, nakolik silně jsem prožíval každý náhodný kontakt s oběma dotyčnými. To tření hebkých ženských křivek o své tělo po každé, když se pro něco natáhly. Nebo jak jsem

dřív musel pod studenou sprchu vždy, když se ty dvě k jídlu nedostatečně oblékly. Nejspíš mi to dělaly naschvál.

Zatraceně, tohle by zlomilo i mnicha! Víc než dva roky celibátu! Existovalo na světě vůbec něco horšího?

Kolikrát jsem si jen pohrával s myšlenkou, že prostě sám vyrazím ven a nechám se klidně i sežrat zombii, jen abych našel nějakou živou, doufejme povolnou ženu.

Naše půlnoční večere toho dne získala ještě větší grády, když se na druhé straně rozměrné kopy sena uvelebili Tomáš, Václav, Dorian a Ota. Společně debatovali, jako ostatně po každé, právě o sexu. Jiné téma po svém dlouhém půstu už ani neznali.

„No vážně,“ dušoval se zrovna Ota. „Ta holka byla jako utržená ze řetězu. Zatáhla mě k záchodkům a chtěla mi ho přebídnout už rovnou na chodbě. Naštěstí tam ale majitel měl takovou malou umývárku. Dveře nebyly zamknuté, takže jsme zalezli dovnitř. Jenom mi ho trochu pohulila a hned už se ohejbala přes vanu s ještě napuštěnou vodou. Sotva si vyhrnula minisukni, hned žadonila, abych ho do ní vrazil.“

Jenže navíc při tom ta hysterka ječela jako šílená. No prostě magor. Normálně by mi to nevadilo, chápejte. Akorát že tohle byla dcera velitele. Takže jsem jí nakonec chytil za vlasy a udělal tu děvku na bubláka.“

S obtížemi jsem dokázal potlačit svůj úšklebek, když Dominika nakrčila zmateně čelo a Denisa na její tázavý pohled odpověděla vlastním zavrtěním hlavy. Také netušila. Jenže to ani Dorian. Tudíž vysvětlení se nakonec dostalo všem třem.

„Copak, mladej?“ vyjel Ota posměšně na kolegu. „Nikdy jsi podobnou srandu nezkoušel? Vsadím boty, že neznáš ani mrdačku na rodeo. Tak dobře poslouvej. Jak jsem tu čubku ládoval zezadu, vždycky když byla moc hlasitá, vrazil jsem jí hlavu pod vodu. Tóóó bys viděl těch bublinek.“ Smích ostatních nabral na síle, avšak kuckající Ota pokračoval dál. „Když dostala orgáč, přísahám že byla pod hladinou snad celý dvě minuty. Málem jsem jí fakt utopil.“

Dominika překvapeně pootevřela ústa. Pravděpodobně si neuměla představit, jak by v podobné situaci reagovala. Večeřet s vážnou tváří bylo pro mě čím dál obtížnější.

„A co rodeo?“ zajímalo Dorianu, pokoušejícího se nějak ukončit posměch ostatních.

„To máš takhle.“ Seno zašustilo, jak Ota vstal, aby předvedl i něco málo názorně. „Jebeš holku na kolenou, hezky odzadu. Nejlepší je, když má upletenou pořádnou cop. Ideálně ale dva. Omotáš si jejich konce kolem rukou ve stylu otěží, bušíš do ní ostošest a jak to na tebe přijde, začneš křičet jméno cizí baby. Jestli tě okamžitě neshodí, královsky si užiješ.“

Denisa nakrčila ústa ve zlomyslném úšklebku. Zřejmě si představovala, kterak by někdo zkusil podobnou srandu provést přímo jí. Dominika přitiskla otevřenou dlaň k vlastním rtům ve snaze nevybuchnout smíchy spolu s povedenou čtveřicí na druhé straně.

S další historkou přispěchal Václav. „Takových triků existuje spousta. Moje bejvalka třeba nesnášela kouření. Sperma se jí hnusilo. Stejně ale stála za hovno i v jinejch věcech a já nevěděl, jak jí nějak jemně poslat do hajzlu. Nakonec mě napadlo udělat to s plnou parádou, abych si ještě naposledy užil. Takže jsem tý krávkě proved špinavýho Piéra.“ Následně začal Dorianovi bez vyzvání svou fintu rovnou popisovat. „Vocas dostal tejden voraz a řádně nabitej jsem na ní vletěl. Jako u většiny dobřejch

vychytávek potřebuješ i při týhle šukat holku zezadu. Tak aspoň nemá takovej přehled. Když se mi pak začaly kroutit palce u nohou, vytáhnul jsem ho, jako že to hodím na její záda. Honil jsem a přitom jí z pusy pustil na zadek malou slinu. Myslela, že už mám hotovo, otočila se a bác! V tu chvíli jsem jí všechno napumpoval rovnou do ksichtu. Hotovej gejzír, pánové. Kopačky mi dala sama ještě ten den.“

Dominika vypadala protentokrát spíše znechuceně než pobaveně. Denisa zúžila rty do napjaté linky. Její důvěra v mužské pokolení vzala definitivně zaslé.

„Neposlouchej je.“ Tomáš nasadil na Dorianu uklidňující tón. Já ale dobře věděl, že zrovna od něj nemůže nafoukaný mladík čekat žádné zastání. Tomáš ho nesnášel snad ještě víc než já. „Dneska už stejně moc holek nepotkáš. Radši se nauč, jak udělat dobře sám sobě. Zkoušels někdy sex s mouchou?“

Václavovi sice ujelo posměšné odfrknutí, avšak Dorianova zvědavost zvítězila nad hrдостí. „To fakt ne. Jak chceš, kurva, šukat mouchy?“

Dominika se natáhla vzad, aby lépe slyšela. Denisa ji napodobila. Ani ona neměla očividně ponětí.

„Vole, mouchu nešukáš. Jenom si od ní necháš pomoci.“ Tomáš zněl smrtelně vážně. „Prostě si vlezeš do vany, stáhneš předkožku dolů a napustíš tolik vody, aby ti z ní koukal jenom žalud. Teď ale přichází ta důležitá část.“ Skoro jsem v duchu viděl jeho mentorsky zvednutý prst. „Co nejopatrněji utrhneš mouše křídla a přendáš si jí na žaluda. Do vody nevleze, uletět nemůže, takže aspoň pořád běhá dokola. Kamaráde, vřele doporučuju. Když nemáš dva roky ženskou, je to, jako by ti ho nějaká olizovala jazykem. Uděláš se, ani nemrkneš.“

V ten okamžik obě ženy svorně propukly v hlasitý smích, až je musel nedaleko večerící desátník napomenout. Vojáci pochopili a svou debatu předčasně ukončili.

Náš velitel měl pravdu, jako ostatně téměř vždy. Počkat do rána se vyplatilo. Světlo na obloze odlákalo zombie pryč a my měli kolem sebe čisto. Nerušeně jsme postupovali vesnicí až k mírnému, avšak táhlému svahu na jejím severozápadním konci. Silnice směřující odtamtud doprava vedla podle detailní mapy Českolipska kamsi úplně mimo. Odbočka vlevo zprvu jen obkroužila kopec, než nabrala přibližně správný směr.

Luděk přesto váhal dát rozkaz k dalšímu postupu.

„Chci vědět, co nás na druhý straně čeká. Nebudu riskovat, že vletíme do toho davu zombíků, kterej tam někde musí bejt. Doriane, Václave, vylezte nahoru. Obhlídněte situaci.“ Teprve pak ukázal na silnici vlevo, lemovanou příkrou strání ze strany kopce a z druhé zase úzkou říčkou. „Počkáme u potoka. Než se vrátíte, nabereme vodu.“

Bylo to chytré rozhodnutí. Obzvláště proto, že jsem do toho prokletého kopce nemusel aspoň pro jednu já. Lahve jsme navíc opravdu měli už všichni prázdné. Oba jmenovaní vojáci shodili batohy, načež obtěžkaní pouze svými zbraněmi vyrazili klusem do svahu.

My ostatní jsme i s jejich věcmi po pár metrech odbočili pryč ze silnice do plazivé, polovysoké trávy. Potok byl sotva tři metry široký, ale lemovaly ho převislé bahnité okraje znemožňující nabrání čisté vody. Ota se po prvním nevydařeném pokusu o naplnění lahve rozhodl raději skočit na kulatý kámen čnící uprostřed toku, odkud vítězně zamával pěstí. Vydobyl si tím od několika lidí maximálně tak náznak ironického potlesku. Velitel jednotky nenápadně protočil oči, zatímco já rovnou nasadil opovrhlivý výraz.

„Tohle zvládne i zombík,“ zamumlal jsem a hodil Otovi svou vlastní lahev. Jakmile se mi vrátila naplněná, Tomáš mu tu svou poslal se zlomyslným úšklebkem příliš blízko u hladiny. Ota, v pokusu ji zachytit, balancoval okamžik na jedné noze, než nakonec raději seskočil dolů, aby nepřepadl hlavou napřed. Kalhoty si přitom namočil až po stehna.

„Kreténe! Za tohle mi zaplatíš! Příště ti do té flašky rovnou nachčiju!“ syčel, zatímco se všichni kolem mohli potrhát zadržovaným smíchem. Pouze desátník svůj úšklebek včas schoval za rozloženou mapu.

Ota vylezl zpět na kámen, aby nebyl v kontaktu s ledovou vodou ani o vteřinu déle, než bylo nutné, a v tu chvíli jsem to uviděl. Z vysoké trávy mezi řídce rostoucími stromy na druhém břehu vyběhl absolutně bezhlučně mladý muž oblečený pouze v potrhaných džínách. Nabral jsem dech k varovnému výkřiku, tasil zbraň a dvakrát vystřelil.

Pozdě!

Jedna střela minula, zatímco ta druhá zmizela bez účinku v hrudníku neznámého. Než si útočníka mohli všimnout i ostatní, dorazil

k potoku. Zombík nezpomalil ani se nijak silně neodrazil, a přesto potvrdil mé předchozí prohlášení. Na kámen uprostřed toku vážně dokázala doskočit i zombie. Stačila jí pouze slušná rychlost. Letící stvůra smetla Otu do vody. Hladina se nad nimi zavřela, načež ji okamžitě zvířilo bahno smíchané s krví. Vzhůru vyletěla obutá noha, pak holá ruka, záda zombie a zadek Oty. Bojující muži bili do okolní vody i sebe navzájem, převalující se jeden přes druhého. Lehký proud je přitom snášel stále níž.

Bagr bez váhání skočil dolů, kde se hbitě brodil za zápasící dvojicí. Nemohl ovšem strčit ruku jen tak naslepo pod vodu. Jediné kousnutí znamenalo smrt. Konečně se rivalové převálili znovu, a jakmile všichni spatřili opálená, nahá záda, Bagr učinil rozhodující dva kroky, po nichž popadl zombíka zezadu za boky. Prudkým trhnutím zvedl nad hladinu tu svíjející se věc jako vzpěrač činku. Nemrtvý útočník měl plná ústa krvavého masa a každý dobře věděl, co to znamená. Otův ortel byl vynesena.

Bagr musel napnout všechny svaly, aby agilního nemrtvého udržel. Nakonec ho vyhoupl vysoko nad vlastní hlavu v jasném signálu. Ludškova zbraň tlumeně pufla a zombík byl definitivně mrtvý. Obrovský voják s obličejem

kropenatým krví ho odhodil v dál. Rychle ponořil ruce pod hladinu, aby si několika mocnými šplouchnutími opláchnul hlavu. Nikdo z nás netušil, jestli by ho kousek cizího mozku v puse nenakazil také. Teprve se zpožděním jsem si uvědomil něco velmi důležitého. Ota stále nevyplaval. Už sebou ve vodě dokonce ani neházel. O chvíličku později jsem spatřil jeho obrys těsně pod hladinou, pozvolna odnášený proudem. Bagr, sledující v tu chvíli totéž, za ním spěšně vystartoval.

„Dost!“ Luďkův hlas byl dostatečně důrazný, aby ho voják slyšel i přes šplouchání vody. Obr nechápavě vzhlédl. „Nech ho bejt. Viděli jste, co měl ten parchant v puse. Pro Otu je to takhle lepší.“

Tomuto velitelovu rozhodnutí nemohl nikdo oprávněně odporovat. Proč oživovat utopeného, jen aby ho pak skolila infekce? Možná ho už stejně zabilo prokousnuté hrdlo. Krom něj totiž na sobě příliš odhalené kůže neměl.

Bagr se vrátil a vylezl na břeh. Musela mu být hrozná zima, ale nedával to znát. Všichni jsme prostě mlčeli. A takhle nás našli navráťtí se Václav s Dorianem.

„Co je? Někdo snad umřel?“

V dnešních dobách by takové poznámky neměl člověk vyslovovat ani v žertu. Nejra-

ději bych Doriana praštil a nebyl jsem zdaleka jediný. Bagr se oproti svému obvyklému klidu neudržel a mnohem menšího muže odstrčil o krok zpět.

„Ota,“ vyřkl Luděk chladně jméno našeho padlého spolubojovníka. Dorianovi rázem sklaplo. Snad si konečně uvědomil, jak idiotské jeho chování občas může připadat ostatním. Mrtvý byl i jeho přítelem.

Václav počkal pár pietních sekund, než začal s hlášením.

„Shora není nic vidět. Silnice se hned za kopcem ztratila mezi stromama, stejně jako potok. Musely tam dřív bejt nějaký sady. Vypadá to pravidelně vysázený do takovejch obřích kruhů.“

Desátník překvapeně pootočil mapu. „Viděli jste další vesnici?“

Voják zavrtěl hlavou. „Žádný střechy ani komíny.“

Dorian se konečně probral ze své strnulosti. „Uprostřed jsou stromy daleko větší. Tak velký jsem ještě neviděl. Vesnice by mohla bejt klidně za nima.“ Ludčkovi hlášení jeho průzkumníků očividně nevyhovovalo. Mračil se čím dál víc.

„Zombíci tam jsou? Nějaká známka po světle nebo lidech?“

Václav rozhodil ruce v gestu marnosti. „Ne. Akorát...“ pár tepů srdce zaváhal, „... ale nic.“

Velitel došel až k němu. „Co?“

Dorian si hlasitě povzdechl. „Říkal jsem ti, že je to blbost. Prostě tu rostou nějaký lepší stromy,“ sykl směrem k vojákovvi.

Václav se trhaně nadechl. Náhle svou domněnku ani nechtěl vyslovit. Pod přísným pohledem nadřízeného nakonec musel. „Ach jo, ty stromy jsou zelený,“ zahuhlal.

Desátník nadzvedl jedno obočí, jako že nechápe.

„Všechno kolem už začíná mít podzimní barvy, ale příroda na druhý straně kopce je jasně zelená, jako by bylo teprve jaro. Navíc ty stromy uprostřed budou fakt obrovský,“ doplnil voják neochotně.

Tomáš, stojící opodál, si posměšně odkašlal a nebyl zdaleka jediný, jehož tvář ozdobil úšklebek. Velitel si dál Václava prohlížel, aniž hnul jedinou brvou. Mladík už litoval, že vůbec něco říkal.

Já přistoupil blíž a poklepal svého spolubojovníka chlácholivě po rameni. „Víš, tohle nás učili tenkrát ve škole. Jde o jeden speciální druh. Přísně to dřív tajili, ale v českých lesích

rostou stromy, který označujeme jako jehličnany.“ Ke konci jsem už nezvládl udržet spiklenecký tón. Vyprsknutí smíchu z různých směrů bylo příliš nabuzující.

Václav mě sjel mrazivým pohledem. „Jsou listnatý, blbečku.“

To už se ale smáli i Dorian, Denisa a Dominika.

Voják nad zbytkem skupiny poraženě mávl rukou. „Jenom počkejte, uvidíte sami, kretení.“

Luděk, jako správný velitel, zachovával pokerovou tvář, když otcovsky plácal mladíka po zádech. „V pořádku, chlapče. O ty stromy se postaráme.“ Vzápětí vyrazil k odchodu, doprovázen řehotem ostatních, jenž se nebezpečně přibližoval hranici prozrazení. Příjemně mě překvapilo, jak náš upjatý velitel dokázal i uprostřed akce podpořit zábavu. Od odchodu z krytu jsem u něj nezaznamenal jediný náznak humoru. Možná to ale bylo účelové. Smrt jednoho z nás byla částečně zapomenuta. Museli jsme jít dál.

Krátký postup po silnici zakryté starým tlejícím listím i trochou toho nového proběhl bez jediného incidentu. Ze svahu napravo se stala

skála a potok nalevo klesl o dobrý metr níž. Následovala další prudká zatáčka, za níž jsme všichni nedobrovolně zastavili.

„No, to mě poser.“ Zdeněk s Karlem šli pravidelně vzadu, aby hlídali ostatním záda. Přesto jako první svorně vyjádřili to, co zbytek jednotky v němém úžasu nějak nedokázal. Bezmezný údiv.

Silnice totiž nemizela v lese, jak původně tvrdil Václav. Ona se stala lesem. Někdo kompletně rozmlátil povrch vozovky po celé její šířce. Nejspíš použil sbíječku nebo něco podobného. Všude kolem se válely kousky asfaltu i kamení. Kdyby to udělal stroj, viděli bychom mnohem větší trosky. Tady si dal kdosi práci s daleko menším náčiním. Demolice musela proběhnout již před dlouhou dobou, vzhledem k velikosti rostlin zasazených ve vzniklých dírách. Nějací neznámí milovníci přírody vysázeli do bývalé silnice jeden keřovitý strom vedle druhého. Byly jako neprostupná hradba. Kde vznikly mezi kmeny nějaké mezery, tam prostor zcela zaplnily silné, vzájemně propletené trnité větve. Celé dílo navíc neprodyšně zakrýval baldachýn zelených listů, jejichž barva ostře kontrastovala s podzimní výzdobou po stranách i za našimi zády.

„Já to říkal, pitomci,“ rýpnul si Václav se zadostiučiněním. Avšak i jeho samotného rost-

linná hradba značně překvapila. Ze silnice pokračovala do obou stran bez jediného přerušení, a to i přes skálu a koryto potoku vylitého z břehů. Voda se sice trochu zvedla, ovšem díky množství malých mezer protékala dál.

„Není možná. Tohle by se přece vědělo.“ Daniel přistoupil k hradbě s pohledem upřeným vzhůru. „Jsou vysoký přes deset metrů. Musej tu růst spoustu let. Nikdo přece nenechá rozbit silnici a zahradit jí. O tom by mluvili ve zprávách po celý Evropě.“

Bagr popošel na přítelovu úroveň. Pravou nohu napřáhl ke kopnutí do nejbližšího kmene, ale našel žádné místo, kde by ho nezranily dlouhé trny.

„Vypadaj jako akáty. Jenže ty mívaj takovýhle kmeny už hladký. Pravděpodobně nějakéj zvláštní poddruh. Nemohli je sem tak snadno přesadit. Museli by vykopat daleko větší jámy. Při přesunu velkejch stromů jich vždycky aspoň polovina chcípne,“ zauvažoval obr nahlas.

Luděk se vzpamatoval jako první. „Na tom teď nezáleží. Musíme tu překážku obejít. Viděli jste z kopce nějaký vhodný místo?“

Dorian ukázal doprava ke svahu. „Tam ten kruh pokračuje ještě hodně daleko.“ Poté provedl otočku o devadesát stupňů nalevo. „Tady je znatelně plošší. Buď to někde půjde prolízt skrz, nebo ty stromy aspoň rychlejc obejdeme.“

Václav si zamyšleně promnul bradu. „Vnější kruh mi přišel hodně velkej.“

„Jak moc?“ Velitel chtěl informace a jeho nervózní tón napovídal, že hned.

„Průměr minimálně jeden kilometr. Možná větší?“ zauvažoval voják.

Dorian kýváním dlaně naznačil více. „Já bych hádal spíš jeden a půl kiláku.“

Luděk si povzdechl. „Dobře, kousek se vrátíme, než přebrodíme. Půjdemo podél těch stromů, dokud nenajdeme cestu. Dávejte pozor. Není to tady náhodou a včera sem mířily spousty nemrtvejch.“

Neochotně jsem zamířil po cestě zpět jako první, ale stále jsem přitom otáčel hlavu k té přírodní záhadě.

Našel jsem vhodné, trochu mělčí místo k přechodu řeky o padesát metrů nazpět, ale stejně si každý z nás namočil nohy až po kolena. Všichni jsme měli v botách vodu, a přestože to

vypadalo na hezký, polojasný den, naše nálada klesla hluboko pod bod mrazu.

Vrátili jsme se zpátky k zelené stěně, podél níž se dalo celkem pohodlně pokračovat v chůzi. Nejprve přes měkkou rašelinu a posléze po šikmé stráni. Tam už to bylo trochu náročnější. Kdyby kdokoliv uklouzl, svůj pád by pravděpodobně zakončil až v nebezpečné hradbě plné dlouhých trnů. Museli jsme občas pomáhat jeden druhému a Dominiku si posílat z náruče do náruče. V jednu chvíli jsem navíc zaslechl podivný zvuk odněkud zezadu. Znělo to jako úder kovu o kov. Nějaká otravná mrtvola nám nejspíš byla v patách.

„Taky jsem to slyšel. Přidáme,“ kývl mi Luděk, a navzdory vlastní pobídce na okamžik zkoprněl. Chápal jsem ho. Další vzdálené zvuky totiž zcela zřetelně připomínaly lidský smích. Během pomoci ostatním jsme oba skončili až úplně vzadu, takže to nikdo jiný nezaznamenal. Tóny, které zombie běžně nevydávají, v nás vzbudily až překvapivý strach.

Konečně stráž skončila a my se ocitli v obyčejném lese. Živý, jasně zelený plot tu působil ještě zvláštněji než kdekoliv předtím. Okázalé představení sil matky přírody mi bralo dech. Když vpředu zajiskřily první odrazy jasného slunečního světla, prodrali jsme se s Luděkem

dopředu a všechny přitom ještě popoháněli. Les přešel do divoce zarostlé louky, po jejímž obvodu se víc než dva roky dařilo náletovým stromkům. Mladé proutky zkraje měřily i něco přes dva metry, avšak se vzdáleností od lesa jejich průměrná výška klesala.

Celá naše jednotka před otevřeným prostranstvím zpomalila.

„Tohle tu někdo vysázel záměrně jako hradbu. To mi nikdo nevymluví. Jak ale mohli vůbec něco takovýho udělat už před tolika lety? Vláda by jim nic podobného nedovolila, ne?“ brblal Tomáš vztekle.

Tiše jsem s ním souhlasil a přejížděl očima volný prostor. Živý plot pokračoval loukou v táhlém oblouku.

„Nechce se mi tam.“

Nějak jsem nepostřehl, kdo to vlastně řekl. Co jsme ale mohli dělat? Zamířit zpátky nebylo řešením. Na podezřelé zvuky našich pronásledovatelů jsem rozhodně nezapomněl. Očividně ani Luděk, jelikož celou skupinku vzápětí znovu popohnal.

„Támhle vede silnice,“ ukázal na nedalekou cestu, z neznámého důvodu kličkující loukou.

Kdesi daleko po naší levé straně opouštěla les, mířila ke stromové hradbě a pak se znenadání stočila tak, aby pokračovala souběžně s ní. Oproti okolní louce byla trochu vyvýšená. Sice nám hrozilo, že tam budeme jako na dlani, ale prudké břehy padající do hlubokých příkopů po obou stranách mohly při přesunu poskytnout všem aspoň nějakou ochranu. „Nahoru a roztáhnout,“ zavelel Luděk. „Dva vpředu, dvacet metrů. Dva vzadu, stejná vzdálenost. Zbytek hlídá strany.“

Spěšně jsme s Denisou zaujali svou obvyklou pozici v čele a vyrazili napřed. Poháněla mě nečekaně silná touha dostat se odtud co nejdál.

Británie

Měla skvělou náladu. Tak dlouho si už s nikým nehrála na lovce a kořist. Ve staré zemi už žádní lidé nezbyli. V téhle nové jich dosud objevila pouhé minimum. Na druhou stranu zde přebývala zatím velmi krátce. Teď to ovšem vypadalo, že kořisti časem najde mnohem víc, než doufala. Lidský pach ucítila již brzy zrána. Ta sladká vůně masa a teplá krev pulzující žilami v ní probudily šelmu. Po zubech jí auto-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zombiekarnace***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.